

Hendrik Groen verruult verzorgingstehuis voor volkstuin

De dagboeken van Hendrik Groen op het toneel leverden al heel geslaagde voorstellingen op, maar nu verruult de schrijver het verzorgingshuis voor een volkstuin. Ook daar liggen de komische scènes voor het oprapen. Geen wonder dat ook *Rust en Vreugd* nu op het toneel te zien is.

Emma Quaadvliegh – een glansrol voor Doris Baaten – besluit na de dood van haar man een tuinhuisje te betrekken bij volkstuinvereniging ‘Rust en Vreugd’. Dat ze totaal geen groene vingers heeft maakt niet uit, want een gezellige en bonte groep medebewoners schiet haar te hulp. Maar niet iedereen zit op haar komst te wachten, voorzitter Harm bijvoorbeeld heeft hele andere plannen... Acteur Wil van der Meer (63) speelt de rol van Harm in de nieuwe komedie *Rust en Vreugd*, wat is volgens hem het geheim van het succes van de schrijver van Hendrik Groen? “Het draait allemaal om de personages bij hem en daaruit ontstaan allerlei situaties. Want die mensen zijn zoals ze zijn. Als acteur is het ontzettend leuk om daar je tanden in te zetten, het zijn mensen van vlees en bloed. En de situaties waar ze in terecht komen zijn heel herkenbaar.”

Een wereld op zich

In *Rust en Vreugd* is Emma recent weduwe geworden. Tussen de papieren van haar man vindt ze een vergeten inschrijving voor een volkstuincomplex. Zonder enige tuinier-ervaring besluit ze zich toch aan te melden, als een klein eerbetoon aan haar geliefde. Actrice en musicalster Doris Baaten (67): “Deze Emma is een nuchter iemand, die zich niet makkelijk van de kaart laat vegen. Het idee van de volkstuin kwam duidelijk van haar man, zij ziet zichzelf er eerder roseetjes drinken of een boekje lezen. Maar in het volkstuincomplex blijkt er van alles aan de hand te zijn, veel gekonkel en gedoe.” Doris lacht: “Het is een wereldje op zichzelf, met alles wat daarbij hoort. Emma is iemand die het allemaal beschouwt.” In die zin lijkt het erg op de andere (dag)boeken waarin Nederlands lievelingsbejaarde Hendrik Groen ook vanaf de zijlijn de boel analyseert. “Net als Hendrik maakt Emma niet echt deel uit van de groep mensen op het volkstuincomplex, maar ze staat ook niet alleen maar aan de zijlijn. Als er onrecht op haar pad komt, speelt haar rechtvaardigheidsgevoel op en wil ze de anderen beschermen.”

Regels en stemverheffing

Dat onrecht komt in de vorm van een nogal autoritaire voorzitter, Harm, wiens familie al generaties deel uitmaakt van ‘Rust en Vreugd’. Wil: “Zo’n volkstuincomplex is natuurlijk een fantastische plek voor machtsverhoudingen. Ik zit als Harm boven op de apenrots en mijn tactiek is: verdeel en heers. Een echte potentiaat, een zelfgekozen leider. Je zou er zelfs een soort Trump in kunnen zien. Zijn blik is de standaard en het is zo, omdat het nu eenmaal zo is. Ik wil alles behouden zoals het is. Daaronder zit natuurlijk een bange, emotionele man. Hoe ga je met bepaalde situaties in het leven om? Nou, Harm brult en schreeuwt alles weg, aan emoties komt hij niet toe. Bovendien heb ik een verborgen agenda, want ik heb ook nog een klusbedrijf met mijn zoon. Als ik de boel kan overdoen aan een dame met veel geld, kan ik voor haar de huisjes opknappen. Dus ik wil allerlei mensen uit hun huisje zien te krijgen.” Doris vult aan: “Ik zie vooral iemand die vanuit machteloosheid zijn stem verheft. Tegen mij is ronduit bot, maar ik weet dan natuurlijk nog niet dat hij mij eigenlijk weg wil hebben. Bij de eerste kennismaking komt hij meteen met allerlei regels, waar hij zich zelf natuurlijk niet aan houdt. Het is bijvoorbeeld verboden om zonder toestemming de tuin van een ander te betreden, maar Harm komt onaangekondigd zomaar binnenvallen.”

Dorstige cactussen

Net als in *Rust en Vreugd* heeft Doris totaal geen groene vingers: “Ik kan het niet en ik hou niet van tuinieren, haha, het is echt vreselijk. Ik heb ook nauwelijks planten in huis. Ik krijg er weleens eentje en dan denk ik: O, nee, wat moet ik ermee... Ik heb een paar cactusjes, die natuurlijk ook een keer per jaar een beetje water moeten hebben. Zelfs die kijken me aan van: komt er nog wat van?! Ik snap dat het rustgevend kan werken, maar ik kan me niet voorstellen dat ik er iets uit haal.” Wil moet er hartelijk om lachen: “Ik kon me daar ook niks bij voorstellen, maar we hebben sinds kort een huis in Frankrijk en daar zit een tuin bij. Sindsdien ben ik erachter gekomen dat het zo prettig en fijn is om in die tuin te rommelen. Er is altijd wel iets gebeurd 's nachts, dus ik ga meteen 's ochtends de tuin in. Dan buk je een keer om iets te doen en je bukt nog een keer en dan is het al half een en is er géén gedachte door je hoofd gegaan. Ik zwijmel gewoon weg. De overtreffende trap is nu dat mijn man camera's heeft geïnstalleerd, zodat we iedere dag vanuit Nederland even kunnen kijken hoe de tuin erbij staat.” Doris: “Leuk toch? Ik vind dat enig.”

Kabouterdansje

Rust en Vreugd is inmiddels het vierde boek van de schrijver Hendrik Groen dat zijn weg vindt naar het toneel. Opnieuw weet hij op komische wijze de maatschappij onder een vergrootglas te leggen, zodat de situaties heel herkenbaar zijn. Met veel (vileine) humor is *Rust en Vreugd* een ontroerende en herkenbare muzikale voorstelling geworden. Doris: “Er valt zeker veel te lachen, je ziet een fijne mix van verschillende mensen op het toneel. Het is gevarieerd, er zitten mooie liedjes in en wie weet houdt het mensen ook nog een spiegel voor. En ik denk dat het kabouterdansje ook in de smaak valt.” Wil vult aan: “We vergroten het uit, de personages en de situaties, op een heel komische manier. Maar het gaat over het onvermogen om te veranderen en de bijna dwingende eis van de tijd om wel te veranderen. Daar komen alle personages mee in conflict. Daarom denk ik ook dat mensen het grappig vinden: iedereen vindt van zichzelf dat 'ie tegen verandering kan, maar dat is natuurlijk niet zo. Verandering zit niet in de mens. Je gaat veel liever elk jaar naar hetzelfde vakantiehuisje, toch? Je wordt in *Rust en Vreugd* heerlijk meegenomen in het verhaal, waarin mensen met verschillende belangen en karakters botsen. En net als in de politiek vinden ze elkaar uiteindelijk ergens, want ze moeten ook door met zijn allen.”